

lille Tid, mens han igen saae ud i Parkens Skumring.

„Kunde man i det hele vænne Menneskene af med at gøre sig Forhaabninger, Doktor Gaardbo, saa var vistnok den værste Forbandelse taget fra dem. Paa det Punkt troede jeg mig forøvrigt i Overensstemmelse med Deres egne Anskuelser. Skulde jeg sætte en Indskrift over Porten til Favsingholm, naar det engang staar færdigt i sin nye Skikkelse og er blevet det Tilflugtssted, jeg har tænkt mig, saa skulde det være de miskendte Ord: Her lukkes Haabet ude. For det er dog først, naar man faar den besværlige Gæst sat paa Døren, at der bliver Fred og Lykke i et Hus.“

Gamle Barbara kom ind for at tænde Lampen. I Stuen var der nu ganske mørkt. Lidt efter rejste Povl Gaardbo sig. Han gik hjem i en underlig opreven Sindsstemning. Han havde en Følelse af at have talt med Verdens ensomste Menneske.

„Naa?“ spurgte Meta, der med Uro havde ventet paa hans Tilbagekomst. „Maa vi rejse?“

„Nej! Doktor Mikkelsen havde alligevel ikke Ret. Jeg forstaar det nu. Dihmer har forliget sig med sin Ulykke og venter kun paa Døden.“

„Saa behøver vi ikke at rejse, Povl?“

„Nej nej! Tværtimod. Vi maa forsøge, om vi kan være ham til lidt Oplivelse i hans store Ensomhed. Saadan mener han det vist ogsaa selv.“